

JEDNOISTNY (4) *ai*

e oraz o *prawdopodobnie jasne (tak w jedno)*.

sg m N jednoistny (2). \diamond *I jednoistnym* (1). \diamond *pl A subst jednoistn(e)* (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI w.

teol. Wspólnej istoty (o osobach Trójcy Świętej); eiusdem essentiae Cn (4) : Bo nie to ięft iednoiftny iáko oni dzierzą/ gdy ich dwá łą łobie podobni/ álbo iednácy/ ále gdy trzy perfony schodzą łie w iednę exiftentią álbo Iftność. *SarnUzn H4, H4v.*

W połączeniu szeregowym (1): był [*Chrystus*] nie tylko człowiekiem/ iáko go oni łobie málowali/ ále też przyrodzonym/ iednoiftnym/ y łpołwiecznym Synem Bogá Oycá/ ktory go iuż połłał. *WujNT 299.*

Wyrażenie: »Syn Boży z Ojcem jednoistny« (1): tym obyczáiem Syn Boży z Ojcem nie może być iednoiftny/ to ięft ομοουσις *SarnUzn H4.*

Cf **JEDNOISTOTNY**

LW